

Augustus 2008: We zijn al bijna een camping!

Het onweert. Het regent héél hard. Tien minuten geleden nog niet, trouwens... Maar dat betekent dat er eindelijk eens rust is om aan het volgende verslag te werken. Dat wil zeggen, dat eigenlijk vooral het vrouwtje aan het verslag kan werken, want ik lig achter het bed te proberen het onweer niet te horen. Vrouwtje vindt het stom en baasje zucht van mijn imitatiegedrag: het was toch Jonne die bang was voor onweer? Dat klopt, die probeert dan ook onder de voeten van vrouwtje te kruipen, maar dat laat ze niet toe. En ik, natúúrlijk word ik ook bang, als Jonne zo panisch is moet er toch iets heel engs aan de hand zijn?!

Nu moeten jullie niet denken dat het weer hier zo prachtig is dat dit het eerste onweer is deze zomer, maar er is een minstens zo belangrijke reden voor het jullie-niet-op-de-hoogte-houden: we hebben al een week of zes doorlopend bezoek gehad, dus er kwam niet zoveel van computeren. Deze week is het even rustig, maar er komen nog meer bezoekers.

Eigenlijk kwam het prachtig uit: in juni was het spits"maand" met muziek maken (net als vroeger in Nederland, trouwens), 13 juli hadden baasje en vrouwtje nog een hoop te feesten, en niet lang daarna stonden de eerste kampeerders voor de deur. Als de laatste gasten (tot nu toe, en los van spontane bezoekjes) weer weggaan, zal de muziek weer beginnen. Buiten de drukte die het soms gaf, zelfs voor mij, waren baasje en vrouwtje toch heel blij met zoveel visite. Er zijn mensen geweest die ze jaren niet gezien hebben, en zelfs die het vrouwtje niet kende, en of de primitieve omstandigheden nu vervelend waren of niet, iedereen vond het gezellig om op het terras een glaasje (of wat) wijn te drinken, al dan niet met onweersbuien.

Even over 13 juli: twee grote feesten op één dag! Net alsof we al honderden vrienden hebben..... maar ondanks dat het voor iedereen jammer was dat we niet bij een heel feest konden zijn, voelden we ons zeer vereerd. Overigens kwam het er al snel op neer dat wij thuis moesten blijven, terwijl er wel andere honden bij waren. Maar ja, Matthijs en Renske moesten muziek maken, en zouden vast geen tijd hebben om op ons te letten. Nu hebben we daar zelf niet zo'n moeite mee, maar baasje en vrouwtje vinden onze ontdekkingsstochten en vriendelijke verzoeken om een bijdrage in de maagvulling niet altijd even geslaagd. Thuis oppassen was dus het credo.

Het was met die twee feesten nu wel de moeite waard om iets gekks te organiseren, en dat is dan ook gebeurd: de witte piano kan volgens baasje redelijk tegen temperatuurwisselingen, dus hij heeft 'm helemaal open gemaakt, vervolgens is de piano op een aanhanger gezet, bosje bloemen erin en klaar was het mobiele podium! Buurman Gérard Cannard heeft baasje en vrouwtje heel langzaam het erf opgereden, en zij hebben ongeveer honderd keer Joyeux Anniversaire gespeeld (een ander Frans verjaardagsliedje kennen ze niet en in zo'n geval als dit is het wel een beroerd kort versje), terwijl Gérard net zo lang rondjes reed tot feestneus Elisabeth het huis uitkwam. Het was een erg leuk begin van een gezellig feest. Helaas viel deze actie bij het volgende feest in het water (lees spel), maar het "gewone" muziek maken was ook daar gezellig. Om kwart voor elf 's morgens vertrokken ze en om middernacht kwamen baasje en vrouwtje weer thuis..... Voor ons maar goed dat ze twee feesten hadden, zo konden ze ons tussendoor nog wat te eten geven!

Momo heeft een vriendinnetje! Je weet wel, Momo is de ezel die we sinds Renskes verjaardag hebben. Een paar weken geleden belde er iemand op, die via de oude eigenaar ons nummer had gekregen, en die zijn ezelin wilde laten dekken. Resultaat: een logé die Violet heet. Momo vindt het erg gezellig, Violet op zich ook wel, maar voor zover wij gezien hebben, vindt zij het nog geen goed idee als Momo achterop wil klimmen. En schoppen, ja, dat kan ze héél hard!

De kuikens groeien als kool, in totaal is de vleugelclub nu met z'n elven. Eén kipje is zwart, het is een adoptiekip die Matthijs heeft meegenomen van zijn werk. Ik ga erg graag achter dat kipje aan, hij is tenslotte anders dan de rest! Maar baasje en vrouwtje vinden mij racistisch. Ze zeggen dat op TerreFerre iedereen welkom is. Nou, ik kan nog wel wat opmerkingen van hen verzamelen die niet in dat idee thuishoren... over caravans met tandemas, het soort mensen dat ons soort camping zoekt, "echte kampeerdere", enzovoort! Maar misschien gelden voor dieren andere regels dan voor mensen?

Want ja, als jullie mijn site een beetje in de gaten houden, weten jullie dat eindelijk de toestemming voor de camping binnen is! Dat is geloof ik wel tien keer gevierd, en het zal me niet verbazen als dat nog een paar keer gaat gebeuren. En dat terwijl de zorgen (dus) nu pas gaan komen..... Maar na tweeënhalf jaar geduld en gedoe is het best logisch dat Matthijs en Renske blij zijn. Ze hebben meteen ook een feestje voor de burens gegeven, en, dat vond ik wel wat flauw, op de voorkant van de uitnodiging stond niet ik, maar Momo! Maar goed, ik en Jonne mochten bij het feestje zijn, met alle smakelijkheden van dien, en Momo bleef natuurlijk achter het schrikdraad.

En wat wij ook mochten..... was mee naar Zwitserland! Ja ja, we zijn heel even op vakantie geweest, bij mensen met een leuk klein hondje. Helemaal naar Astano, tussen het Lago Maggiore en het Lago di Lugano in. Achteraf was de reis wat ver voor vier dagen, maar baasje en vrouwtje vonden de rit wel heel mooi, dwars door de Alpen, en ze hebben rustig gereden, ik ben niet ziek geworden. Carel en Elisabeth en hond Rosa hebben ons meegenomen naar Lugano, toen moesten we met z'n drieën in de auto blijven, Rosa heeft trouwens ook een hekel aan autorijden, maar verder hebben we lekker veel gewandeld met z'n allen. Vooral de tweede dag, toen baasje nauwelijks last had van zijn enkel, was erg leuk. We moesten eerst in een lift (dan kan je nog beter autorijden) maar daarna liepen we langs een bergkam, waardoor het uitzicht erg mooi was. We hebben ook geiten gezien. Vrouwtje had wat moeite om niet door Jonne van de berg af te worden getrokken, maar het ging goed (voor Renske dan). De avonden stonden vooral in het teken van eten, goede wijn en bijpraten na ruim twee jaar. Helaas moesten we al snel weer naar huis, waar ma Witmans en oom Piet op de kippen en de kat hadden gepast.

Baasje heeft nog een maand werk, vrouwtje maakt zich zorgen over de huizenverkoop – en dus haar inkomen -, maar laten we maar hopen op de spreekwoordelijke lotto (waar ze overigens niet aan meedoen). De eerste offerte voor een klein deel van de campingplaatsen is binnen, ze waren al bang dat ze moesten schrikken en dat klopt, maar ze gaan tóch proberen of er een manier is om de boel goed aan te leggen en volgend jaar te kunnen draaien. In elk geval: wie het leuk vindt om aan een klusproject mee te doen, kan zich vast aanmelden, die zullen in “schooljaar 2008/2009” vast worden georganiseerd!

Enne... géén zorgen over onze emigratie in het algemeen, de centjes zijn het enige dat niet helemaal zo loopt als gewenst, en dat was wel een beetje te voorzien. De trouwe dagboeklezer weet dat het franse leven in het algemeen ons allen zéér bevalt!

